

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 122/09-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť A. H., P., zastúpenej advokátom JUDr. V. P., H., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 230/2002 a takto

r o z h o d o l :

1. Právo A. H. na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 230/2002 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Humenné **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 230/2002 konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. H. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Humenné povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Humenné je povinný uhradiť A. H. trovy konania v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. V. P., H., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 122/09-12 z 28. apríla 2009 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 230/2002.

Na základe výzvy ústavného súdu z 5. mája 2009 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. 4006/09 z 19. mája 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

„Predmetná vec napadla na Okresný súd Humenné dňa 25. 2. 2002, pričom žalobu podala toho času už nebohá E. K., ktorá zomrela v priebehu konania a to dňa ..., pričom rozhodnutie - osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 20. 2. 2006, avšak toto bolo predložené súdu až dňa 22. 9. 2008. Predmetom konania po upresnení žaloby bolo určiť, že do dedičstva po nebohej E. K. zomrelej dňa ... patria parcely KN č. ... zastavaná plocha o výmere 703 m², KN č. ... záhrada o výmere 120 m², KN č. ... záhrada o výmere 100 m², KN č. ... záhrada o výmere 150 m², KN č. ... záhrada o výmere 500 m² kat. územie

S., vytvorené z pôvodnej parcely E-KN č. ... kat. územie S. zapísanej na LV č. ... súd rozsudkom zo dňa 31. 3. 2009 takto podanej žalobe po úprave petitu v celom rozsahu vyhovel.

Pokiaľ sa týka procesných úkonov, ktoré súd vykonal ide o tieto úkony:

Dňa 25. 2. 2002 bola na Okresný súd Humenné podaná žaloba žalobkyňou E. K. proti žalovaným K. K. a spol. na určenie vlastníckeho práva nadobudnutého vydržaním. Vec bola pridelená JUDr. M. K. a zapísaná pod sp. zn. 11 C 230/02.

Dňa 5. 3. 2002 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 4. 4. 2002 a zároveň bola žalobkyňa vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu. Žalovaní A. H. a M. K. sa podaniami doručenými Okresnému súdu Humenné dňa 26. 3. 2002 písomne k žalobe vyjadrili. Pojednávanie určené na deň 4. 4. 2002 bolo odročené na deň 13. 5. 2002.

Dňa 10. 5. 2002 bol na Okresný súd Humenné podaný vzájomný návrh zástupcom žalovanej v 7. rade JUDr. V. P. Pojednávanie určené na deň 13. 5. 2002 bolo odročené na neurčito s tým, že bolo uložené právnomu zástupcovi žalovanej v 7. rade, aby predložil súdu potrebný počet rovnopisov vzájomného návrhu. Zároveň bol požiadaný Obecný úrad S. o zaslanie správy, či sa žalobkyňi E. K. rod. M. narodil v roku 1946 syn J. K., kedy zomrel a kde.

Po doručení vzájomného návrhu a dôjdení správy z O. S., dňa 23. 9. 2002 bol určený termín pojednávania na deň 17. 10. 2002. Na pojednávaní dňa 17. 10. 2002 bol vzájomný návrh žalovanej v 7. rade vylúčený na samostatné konanie. Pojednávanie bolo odročené na deň 5. 11. 2002.

Dňa 5. 11. 2002 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorým súd žalobe žalobkyne vyhovel.

Dňa 2. 1. 2003 podali proti rozsudku č. k. 11 C/230/02-59 žalovaní v 1. až 6. rade odvolanie. Taktiež zástupca žalovanej v 7. rade dňa 15. 1. 2003 podal odvolanie proti rozsudku. Následne boli žalovaní vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie. Dňa 26. 6. 2003 žalobkyňa zaslala súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaných. Po zaplatení poplatkov za odvolanie bol spis dňa 4. 3. 2004 predložený Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní žalovaných.

Uznesením zo dňa 7. 4. 2004 č. k. 9 Co 65/04-97 Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v napadnutej časti a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie.

Spis bol Okresnému súdu Humenné vrátený dňa 12. 5. 2004 a následne dňa 17. 5. 2004 dal sudca pokyn na doručenie uznesenia Krajského súdu v Prešove účastníkom konania a vyzval zástupcu žalobkyne, aby oznámil súdu návrhy na ďalšie dokazovanie.

Podaním zo dňa 11. 6. 2004, ktoré bolo súdu doručené dňa 14. 6. 2004 zástupca žalobkyne doplnil návrh na dokazovanie.

Dňa 13. 4. 2005 bola vyzvaná žalobkyňa, aby oznámila súdu v lehote 15 dní mená a adresy dedičov po žalovanej v 1. rade K. K., ktorá podľa oznámenia pošty zomrela. Zároveň bola požiadaná dedičská kancelária Okresného súdu Humenné o podanie správy o stave konania dedičstva po neb. K. K., naposledy bytom S., ..., ktorá zomrela asi v roku 2003-2004.

Dňa 5. 6. 2006 dal konajúci sudca pokyn pripojiť dedičský spis a zároveň bol O. v S. požiadany, či žalobkyňa E. K. zomrela kde a kedy. Následne bola požiadaná dedičská kancelária, či bolo vedené dedičské konanie po neb. E. K.

Dňa 7. 6. 2006 došlo na súd podanie B. K. označené ako dohoda a vyjadrenie M. K.

Dňa 6. 9. 2006 došlo na súd podanie P. D., zástupcu žalobkyne zo dňa 31. 8. 2006.

Dňa 27. 2. 2007 bol požiadany Okresný súd Zvolen o poskytnutie súčinnosti v predmetnom konaní a to o oznámenie, ktorý notársky úrad vedie dedičské konanie po neb. M. K.

Dňa 27. 2. 2007 bol požiadany Okresný súd Martin o poskytnutie súčinnosti v predmetnom konaní a o to oznámenie, ktorý notársky úrad vedie dedičské konanie po neb. J. Č.

Dňa 12. 3. 2007 bola tunajšiemu súdu Okresným súdom Zvolen doručená fotokópia právoplatného osvedčenia o dedičstve č. k. 16 D/378/2005-16 po neb. M. K. zomrelom ...

Dňa 2. 4. 2007 bolo tunajšiemu súdu Okresným súdom Martin doručené právoplatné osvedčenie o dedičstve 21 D/912/2005 v dedičskej veci po neb. J. Č. zomrelom ...

Uznesením zo dňa 13. 4. 2007 č. k. 11 C/230/2002-124 boli do konania pribratí na strane žalovaných ďalší účastníci konania. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 5. 2007.

Dňa 30. 7. 2007 súd určil vo veci termín pojednávania na deň 23. 9. 2008.

Dňa 22. 9. 2008 došlo na súd podanie zástupcu žalobkyne P. D. označené ako návrh na zmenu žalobného návrhu.

Pojednávanie určené na deň 23. 9. 2008 bolo odročené na neurčito s tým, že súd vyhotovil uznesenie o zmene žaloby, doručil ho všetkým účastníkom a po nadobudnutí jeho právoplatnosti mal určiť termín pojednávania. Pri doručení uznesenia však súd zistil, že nie je známy pobyt žalovaného v 9. rade J. K. Súd preto požiadal P. P. o oznámenie, či žalovaný v 9. rade má povolený dlhodobý pobyt cudzinca na území ČR. Zároveň bol požiadaný aj M. a O. M. o oznámenie adresy, na ktorej by sa mal žalovaný v 9. rade zdržiavať.

Z oznámenia P. Českej republiky a M. vyplýva, že žalovaný v 9. rade zomrel ...

Dňa 25. 11. 2008 bol požiadaný Okresný súd Most, dedičské oddelenie, aby oznámili dedičov po nebohom J. K., ktorý zomrel dňa ....., resp. aby zaslali dedičské rozhodnutie.

Dňa 7. 1. 2009 bol urgovaný Okresný súd Most, dedičské oddelenie, pretože k tomuto dňu nereagovali na žiadosť o oznámenie dedičov, resp. ani nezaslali dedičské rozhodnutie.

Dňa 15. 1. 2009 došlo na Okresný súd Humenné podanie z Okresného súdu Most, v ktorom oznámili tunajšiemu súdu meno dediča po žalovanom v 9. rade. Tomuto dedičovi bolo následne doručené uznesenie č. 1. 145.

Dňa 17. 2. 2009 bol vo veci určený termín pojednávania na deň 5. 3. 2009. Toto pojednávanie bolo odročené na deň 31. 3. 2009 s tým, že na toto pojednávanie boli predvolaní aj svedkovia V. M., J. M., J. P. a M. M.

Na pojednávaní dňa 31. 3. 2009 bolo Okresným súdom Humenné vo veci rozhodnuté.

Čo sa týka skutkovej i právnej zložitosti sporu môžem ho hodnotiť ako skutkovo náročný spor na dokazovanie, nakoľko žalobcovia mali preukázať na základe akých právnych skutočností predmetné nehnuteľnosti užívali, preukázať dobromyseľnosť pôvodnej žalobkyne k užívaniu predmetných nehnuteľností po smrti svojho manžela a to najmä v 50-tých rokoch, nakoľko žalovaní namietajú okolnosti spochybňujúce dobromyseľnosť žalobkyne a užívanie predmetných nehnuteľností.

Pokiaľ sa týka prekážok postupu konania podľa § 107, súd mohol konanie prerušiť pokiaľ sa riešili otázky dedičských konaní, nakoľko počas konania zomrelo niekoľko

účastníkov, predovšetkým pôvodná žalobkyňa, súd tak však neurobil a vykonával úkony vedúce k tomu, aby vo veci mohol konať a rozhodnúť.

Je potrebné uviesť aj to, že právni nástupcovia žalobkyne boli dlhšiu dobu po zrušení veci Krajským súdom v Prešove dňa 7. 4. 2004 do 31. 8. 2006 nečinní, pričom reagovali až na výzvu súdu a ani žalobcovia ani žalovaní nežiadali resp. neurgovali súd, aby vo veci konal a rozhodol, nakoľko všetkým boli známe skutočnosti, že niektorí pôvodne označení účastníci konania zomreli.

Podľa môjho názoru aj keď sa dlhšiu dobu nekonalo vo veci z vyššie uvedených dôvodov, súdne prietahy spôsobené neboli a v podstate súd reagoval na stav, ktorý vznikol. Po odstránení všetkých nedostatkov (bez prerušenia konania) súd konal a rozhodol po vykonaní všetkých navrhovaných dôkazov.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa chronológie úkonov okresného súdu, ktoré uviedol predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti, zistil aj ústavný súd z obsahu súdneho spisu, ktorý mu bol predložený k previerke 28. mája 2009.

Ústavnému súdu bolo 3. júna 2009 doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľky z 28. mája 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

«Už zo samotného vyjadrenia Okresného súdu v Humenné je zrejme, že súd urobil prietahy v konaní, ako to uvádza na str. 3 predmetného vyjadrenie, tým, že dňa 30. 7. 2007 „údajne“ určil vo veci termín pojednávania na deň 23. 9. 2008, teda viac ako rok dopredu, pričom predvolanie súdu zo dňa 4. 8. 2008 na pojednávanie sme obdržali dňa 13. 8. 2008. Fotokópiu predvolania Vám v prílohe predkladáme. S takýmto postupom súdu som sa vo svojej doterajšej praxi ešte nestretol.

Okresný súd v Humennom uviedol na str. 2 vyjadrenia, že dňa 17. 10. 2002 bol vzájomný návrh žalovanej v 7. rade vylúčený na samostatné konanie.

Ak v zmysle § 97 ods. 2 O. s. p. Okresný súd v Humennom vylúčil vzájomný návrh na samostatné konanie, tak potom nám o tom nebolo doručené uznesenie a doposiaľ nevieme, pod akou spisovou značkou sa vedie samostatné konanie vo veci protinávruhu. Súd vôbec vo veci protinávruhu nekonal.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorého má každý právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom..., ktoré je takmer totožné s jej základným právom zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého ustanovenia každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ak sa sťažovateľka domáhala iba vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná, a ak v obsahu uvedených práv a slobôd nie je významový rozdiel, zistením a vyslovením porušenia práva alebo slobody podľa dohovoru sa v takýchto prípadoch naplní aj účel ochrany, ktorú ústavný súd môže poskytnúť základnému právu alebo slobode podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“,

preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 176/06, IV. ÚS 40/09).

Vzhľadom na to ústavný súd rozhodoval iba o namietanom porušení jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru ustanovuje rýchlosť súdnych konaní so súčasným ustanovením všeobecnejšieho princípu - riadneho výkonu spravodlivosti (napr. Süßmann c. Nemecko, rozsudok zo 16. septembra 1996, § 57), resp. že požiadavka na prejednanie a rozhodnutie vecí „v primeranej lehote“ tvorí jeden z osobitných aspektov práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Sovtransavto Holding c. Ukrajina, rozsudok z 25. júla 2002, § 83).

Účastníci súdneho konania pred všeobecným súdom musia byť chránení proti nadmernej zdlhavosti výkonu spravodlivosti obzvlášť vtedy, keď predmet konania sa dotýka ich ľudských práv a základných slobôd zaručených medzinárodnými dohovormi. Európsky súd pre ľudské práva opakovane zdôraznil „dôležitosť toho, aby spravodlivosť nebola vykonávaná s priet'ahmi, ktoré môžu ohroziť jej účinnosť a dôveryhodnosť“ (napr. rozsudok Katte Klitsche de la Grange c. Taliansko z 27. októbra 1994, § 61). Článok 6 ods. 1 dohovoru preto „zaväzuje zmluvné štáty organizovať svoj súdny systém tak, aby bol schopný vyhovieť požiadavkám tohto článku“ (napr. rozsudok H. c. Francúzsko z 24. októbra 1989, § 58; rozsudok Salesi c. Taliansko z 26. februára 1993, § 24), resp. „zmluvné štáty majú organizovať svoj právny systém takým spôsobom, aby súdy mohli zaručiť každému právo dostať konečné rozhodnutie v sporoch o občianskych právach a povinnostiach v primeranej lehote“ (správa Európskej komisie pre ľudské práva z 3. decembra 1997 vo veci I. Preložníka c. Slovenská republika, sťažnosť č. 25189/94).

Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva primeranosť dĺžky konania musí byť posudzovaná podľa konkrétnych okolností prípadu berúc do úvahy kritériá uvedené v jeho judikatúre, a to najmä zložitnosť veci, správanie sťažovateľa a postup orgánov

prejednávajúcich vec, ako aj význam predmetu sporu pre sťažovateľa (napr. Jóri c. Slovenská republika, rozsudok z 9. novembra 2000, § 51).

Aj ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru posudzuje nároky sťažovateľa podľa konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu z hľadiska povahy a zložitosti veci (1), ktorá môže byť skutková alebo právna, z hľadiska správania účastníkov konania (2) a z hľadiska správania orgánov štátu (3), v danom prípade okresného súdu.

1. Ústavný súd konštatuje, že v predmetom konaní ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo na základe návrhu žalobkyne ešte vo februári 2002 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Sťažovateľka v ňom vystupuje ako žalovaná v siedmom rade. V konaní podala sťažovateľka aj vzájomný návrh 7. mája 2002, o ktorom okresný súd ešte nerozhodoval. Takéto typy konania možno považovať za bežnú súčasť sporovej agendy všeobecných súdov, podklad na rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava obsiahnutá najmä v Občianskom zákonníku. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. Istú právnu zložitost' indikuje iba to, že vo veci sa koná nielen o žalobe žalobkyne, ktorá v priebehu konania zomrela, ale malo by sa konať aj o vzájomnej žalobe, ktorú podala sťažovateľka. I keď na priebeh konania mohol mať vplyv väčší počet účastníkov (a zmeny v dôsledku ich úmrtí), ako to uviedol vo svojom vyjadrení k sťažnosti okresný súd, ústavný súd vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov však konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali doterajší takmer 7-ročný priebeh konania jeho zložitost'ou.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri hodnotení postupu podľa tohto kritéria ústavný súd nezistil, že by sa sťažovateľka podstatne podieľala na predĺžení tohto konania, aj keď využívala právne prostriedky na ochranu svojich práv (podala vzájomný návrh, odvolanie proti rozsudku okresného súdu a podobne). Jej konanie ústavný súd hodnotí ako aktívne, pretože sa zúčastňovala aj všetkých relevantných pojednávaní. Spor pripisovala veľký význam už od začiatku, pretože bola právne zastúpená advokátom. Ani okresný súd nemal k správaniu sťažovateľky námietky.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietáhov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Na základe prehľadu úkonov okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v priebehu konania boli zistené dve obdobia nečinnosti, ktoré mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Okresný súd bol nečinný 17 mesiacov už na začiatku konania, od 5. novembra 2002, keď vyhlásil rozsudok, až do 4. marca 2004, keď zaslal spis na odvolací súd na rozhodnutie o odvolaní (v tomto období okresný súd urobil iba jednoduché úkony - vyzval žalovaných na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie). Ďalšie obdobie nečinnosti bolo zistené aj od vrátenia spisu z odvolacieho súdu (máj 2004) až do 23. septembra 2008, keď súd na pojednávaní pripustil zmenu žaloby. V tomto období okresný súd iba 13. apríla 2007 pribral do konania ďalších účastníkov a zisťoval jednoduchými výzvami (napr. v apríli 2005 vyzval žalobkyňu na oznámenie dedičov po žalovanej v prvom rade, resp. v júni 2006 a vo februári 2007 prostredníctvom všeobecných súdov) stav dedičských konaní po zomrelých účastníkoch.

Okrem tejto nečinnosti bol postup okresného súdu aj neefektívny, pretože odvolací súd v apríli 2004 zrušil jeho rozsudok z 5. novembra 2002 z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Hoci okresný súd neskôr 31. marca 2009 rozhodol rozsudkom už druhýkrát, jeho rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, teda stav právnej neistoty nie je odstránený,

pretože sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala 20. mája 2009 proti tomuto rozhodnutiu odvolanie.

Ústavný súd preto nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že vo veci konal bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 230/2002 bolo porušené právo sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v záujme zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľky prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 230/2002 konal bez zbytočných prietáhov, a to bez ohľadu na výsledok odvolacieho konania.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 5 000 € za ujmu, ktorá jej bola spôsobená v priebehu sedemročného sporu, osobitne s ohľadom aj na to, že o jej vzájomnom návrhu, ktorý s vecou súvisí, nebolo na všeobecnom súde ešte rozhodnuté, aj keď bol podaný ešte v máji 2002.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'účinenia. Pri jeho priznaní ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľka si uplatnila nárok na ochranu práva na prejednanie jej

záležitosti v primeranej lehote v spore, ktorého doterajšie trvanie nemožno ničím ospravedlniť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno od sťažovateľky spravodlivo žiadať, aby čakala na výsledok súdneho sporu takú neprimerane dlhú dobu, a nie je akceptovateľné ani to, aby bol stav konania ku dňu vydania tohto nálezu taký, aký bol zistený v jej prípade.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku predmetného sporu a zistené zbytočné priesťahy, berúc do úvahy aj konkrétne okolnosti prípadu (stav konania o vzájomnom návrhu, o ktorom okresný súd dosiaľ nekonal) ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sume 2 000 €, ktoré je okresný súd povinný uhradiť v súlade s výrokom tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. V. P.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 20 950 Sk, t. j. 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 115,90 € (za jeden úkon právnej služby)

a 2 x 6,95 € Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal úhradu trov konania v sume 245,70 €, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009